

Mariëburggroep IJsselmonde

Geloven: doen of dogma's ?

Muskens formuleert zijn visie op geloven: 'Geloof is, ondanks alle woorden en alle gedachten, allereerst een kwestie van doen' (blz. 379). Onder 'doen' verstaat hij hier voornamelijk zogenaamde liturgische en devotionele handelingen, zoals het meedoen aan de liturgie, het uitspreken van gebeden, het aansteken van een kaars, of iemand de hand opleggen en zegenen. Deze handelingen kunnen door iedereen worden gedaan. Hij zegt wel dat je geloof zich 'zou moeten weerspiegelen in je dagelijks leven', maar benoemt toch niet met zoveel woorden bijvoorbeeld diaconale voorbeelden. 'Doen zoals Hij deed', zoals verschillende het binnen onze Mariëburggroep toch zeker ook zouden willen zien.

Hij stelt terecht dat men in onze streek geneigd is veel aandacht te hebben voor de dogma's van de kerk, wat wel mag en wat niet. In veel andere katholieke streken is het katholicisme meer ook een levenshouding, een manier van in het leven staan (blz.: 380).

Hierop aansluitend zou je kunnen zeggen dat men God in dergelijke streken in het leven zelf ervaart en viert, en niet alleen op zondag in de kerk. Het leven leven zogezegd. Iemand uit onze Mariëburggroep heeft dat ervaren tijdens een bezoek aan Kenia. De Kenianen, of ze nu gedoopt zijn of niet, beleven een God die is. Je zou het ook kunnen zien, zoals iemand anders het zei: als het verschil tussen iemand die een gebed opzegt, voorleest, en iemand die een gebed van binnenuit ingetogen uitspreekt. Als het verschil tussen te zeggen 'ik hou van je' en deze genegenheid te tonen door een arm om iemand heen te slaan. Het heeft te maken met het *beleven*.

Muskens geeft heel persoonlijk aan hoe hij gelooft. Zo zegt hij dat het gebed voor hem een vanzelfsprekende manier van bestaan is geworden. Hij beleeft het heel vloeiend. Het gebed is voor hem 'een constant gesprek met de buitenwereld, met Jezus Christus en met God.' Hij leeft, zoals hij zegt, 'steeds met de wereld en met de Heer' (blz.: 381).

Hij ziet het gebed als een ingaan op het verlangen dat in ieder mens gelegd is: het verlangen naar heelheid, naar vertrouwen en naar liefde. Het gebed is een antwoord op God. In vaste gebeden of in je eigen taal kun je vertellen wat er in je hart leeft, aan dankbaarheid, zorgen of angsten. (blz.: 381) Hij vertelt een aantal persoonlijke gebedsmomenten en durft zichzelf bloot te geven.

Het gebed zou je ook kunnen zien als een manier om tot je eigenste kern te komen. Voor sommigen is dat inderdaad zoals bij Muskens, in (eeuwenoude) gebeden. Voor anderen binnen onze groep is dat juist in de stilte.

Vaak wordt geloven in onze regio zuiver met het hoofd gedaan. Rationeel komt men tot een zekere houding. Spreken over geloven is dan vaak iets dat met *denken* te maken heeft. Gevoel dat bij nogal wat mensen binnen onze groep leeft is dat geloven toch ook vooral om *ervaren* moet gaan. Dat ervaring en intuïtie ook een rol binnen het hele geloven moeten spelen.

Een ander woord dat wij bij geloven belangrijk vinden is *verbinding*. Voor sommigen van ons is dit alleen de verbinding met andere mensen. Voor anderen toch ook een verbinding met God.

Geloven kan een richting geven om samen op weg te gaan. Het is niet voor iedereen acceptabel, maar wel voor een groepje. En in dat groepje wandel je samen op.

Soms vind je herkenning in eeuwenoude teksten, soms juist in een verfrissende, niet versleten, nieuwe tekst, een lied of een gedicht. 'Zien, soms even', zoals Oosterhuis zegt, waardoor hoop gaat leven. En sommigen noemen dat God.